

Arrest

nr. 290 228 van 14 juni 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DEMYTENAERE
Rekkemsestraat 271
8510 MARKE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 februari 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 januari 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 februari 2023 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 7 april 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 november 2015 diende de verzoekende partij een eerste aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Nederlandse neef, de heer K.M.

Op 25 mei 2016 werd deze eerste aanvraag geweigerd door middel van een bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 15 juli 2016 diende de verzoekende partij een tweede aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Nederlandse neef K.M.

Op 12 januari 2017 werd deze tweede aanvraag geweigerd door middel van een bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten.

Bij arrest nummer 188 047 van 7 juni 2017 heeft de Raad het ingestelde beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 12 januari 2017 verworpen.

Op 4 augustus 2017 diende de verzoekende partij een derde aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Nederlandse neef K.M.

Op 19 januari 2018 werd deze derde aanvraag geweigerd door middel van een bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten.

Bij arrest nummer 205 391 van 15 juni 2018 heeft de Raad het ingestelde beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 19 januari 2018 verworpen.

Op 26 september 2018 diende de verzoekende partij een vierde aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, ditmaal in functie van haar Nederlandse nicht K.S.

Op 25 maart 2019 werd deze vierde aanvraag geweigerd door middel van een bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten.

Bij arrest nummer 225 877 van 9 september 2019 heeft de Raad het ingestelde beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 25 maart 2019 verworpen.

Op 15 oktober 2019 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 26 mei 2020 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard en werd een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen in hoofde van de verzoekende partij.

Op 12 augustus 2021 diende de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze procedure is thans hangende. Immers, de beslissingen van 13 februari 2023 waarbij de aanvraag om machtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, werden bij beslissing van 22 februari 2023 ingetrokken.

Op 7 juli 2022 diende de verzoekende partij een vijfde aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, ditmaal in functie van haar Belgische vader K.A.

Op 5 januari 2023 werd deze vijfde aanvraag geweigerd door middel van een bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit betreft de thans bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07.07.2022 werd ingediend door:

Naam: K. (...)

Voorna(a)m(en): A. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Aklim

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

[] De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische vader, zijnde K. A. (RR (...)), in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° bepaalt dat:

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie.

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar. Meerderjarige kinderen kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze financieel en of materieel worden ondersteund door de ascendent die in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien, en dat die afhankelijkheid reeds bestond in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging in België.

Ter staving van de afhankelijkheidsrelatie werden volgende documenten voorgelegd:

- Marokkaans paspoort JP6927341*
- invaliditeitsverklaring Bond Moyson dd. 07.06.2022 met bijhorend uitkeringsattest en rekeninguittreksel met betaling dd. 28.06.2022; Attest van vervangingsinkomen dd. 08.04.2022; Voorstel van vereenvoudigde aangifte Inkomstenjaar 2021. Bewijzen van inkomsten van de referentiepersoon*
- Lijst rekeninguittreksel met verschillende betalingen, waarschijnlijk willen ze met deze uitgaven aantonen dat zij voldoende bestaansmiddelen hebben*
- Huurcontract sociale verhuring CVBA Mijn Huis dd. 15.09.2016*
- Attest van geen eigendom N°MA/40 dd. 16.06.2022*
- Lijst Cashplus SA verzenden van geld vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 06.10.2020, 10.11.2020, 07.12.2020, 07.01.2021, 08.03.2021, 03.04.2021, 12.05.2021 en 09.06.2021*
- Aansluitingsbewijs Bond Moyson dd. 28.06.2022 en 29.09.2022*

Betrokkene toont niet afdoende aan effectief onvermogen te zijn, zowel financieel als materieel, reeds van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging. Zodoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Wat de financiële en/of materiële afhankelijkheid betreft, is deze onvoldoende aangetoond. Er worden enkel geldstortingen voorgelegd voor het jaar 2020 en 2021 en betreffen slechts 9 geldstortingen. Hieruit kan niet blijken dat betrokkene voor zijn aankomst in België financieel gesteund werd door de referentiepersoon om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Ongeacht dat de bewijzen waaruit het ten laste zijn van betrokkene tegenover de referentiepersoon van in het land van herkomst zou moeten blijken, ontoereikend zijn, blijkt uit het dossier dat betrokkene zelf geruime tijd sedert juli 2022 tewerkgesteld is en dit tot op heden. Op zich is het uiteraard goed dat betrokkene de moeite doet/deed zich te integreren en te werken. Echter om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit hier het geval is. Betrokkene is klaarblijkelijk in staat om zelfstandig in België in zijn levensonderhoud te voorzien. Er is dus geen sprake van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon, zowel van in het land van herkomst als in België. Ook voor wat de onvermogenheid van betrokkene betreft, dient te worden opgemerkt dat betrokkene helemaal niets heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij onvermogen is/was in het land van herkomst en voorafgaand aan

de aanvraag gezinshereniging. Enkel een attest waaruit moet blijken dat hij geen eigendommen bezit in het land van herkomst is onvoldoende om aan dit aan te tonen.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 07.07.2022 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

De voorgelegde attesten, belastingsaangifte,... van de referentiepersoon als bewijs voldoende bestaansmiddelen doen geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen.

Gezien de afhankelijkheidsrelatie niet afdoende is aangetoond voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt opnieuw geweigerd aan betrokkene. Het Al dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt ten stelligste af een nieuwe aanvraag in te dienen zonder dat aan bovenvermelde inhoudelijke bezwaren is verholpen. Herhaalde aanvragen zoals tot op heden zijn gebeurd, betreffen eigenlijk misbruik van procedure., Indien betrokkene wel degelijk binnen de voorwaarden zou vallen, had hij dat al lang kunnen aantonen en het verblijfsrecht bekomen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het evenredigheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“De bestreden beslissing beperkt zich tot de voorwaarde over het onvoldoende onvermogen te zijn in het land van herkomst. De overige voorwaarden in het kader van gezinshereniging met een Belg onder art. 40 bis en art. 40 ter van de Vreemdelingenwet zijn dus onbetwist voldaan.

Verweerster motiveert haar beslissing als volgt:

(...)

Deze redenering schendt de Vreemdelingwet.

De motieven waarop verweerster zich steunt zijn weinig uitgebreid, in rechte onjuist en bijgevolg niet deugdelijk waardoor minstens zowel de formele als materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Tenslotte werd het proportionaliteits-, redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel flagrant geschonden door verweerster.

Verzoekster licht toe:

3.2. M.b.t. de financiële en/of materiële afhankelijkheid van de verzoekende partij

Verweerster gaat zeer kort door de bocht alwaar zij stelt dat de afhankelijkheidsrelatie in hoofde van de verzoekende partij onvoldoende zou zijn aangetoond.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend' familielid voort uit een feitelijke situatie, die gekenmerkt wordt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de referentiepersoon. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet verweerster geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging. Het Hof verwijst in haar rechtspraak niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de referentiepersoon noodzakelijk was.

In de richtlijnen inzake worden geen voorwaarden gesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid en het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet enkel en alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.

Het bewijs kan met elk passend middel aangereikt worden

Bij navraag of aan de afhankelijkheidsvoorwaarde is voldaan, moet in eerste plaats worden beoordeeld of, gelet op de persoonlijke omstandigheden, de financiële middelen van de familieleden het mogelijk maken om op het bestaansminimum te leven in het land waar zij normaal gezien verblijven (HvJ CI/05, Jia, punt 96).

In casu heeft de verzoekende partij bij zijn aanvraag de geldstortingen van de vader aan de verzoekende partij doorheen de periode 2020-2021 aangegeven.

Verweerster geeft enkel aan dat de geldstortingen niet zouden aantonen dat de verzoekende partij financieel ondersteund zou worden door de referentiepersoon.

Nergens gaat verweerster dieper in op de stukken van de verzoekende partij. Zij argumenteert niet waarom de bedragen niet zouden volstaan, waarom de hoeveelheid aan stortingen niet zouden voldoen,...

De loutere verwijzing naar de overschrijvingen zonder inhoudelijk hierop in te gaan, schenden de motiveringsplicht alsook de Vreemdelingenwet.

Minstens diende verweerster na te gaan of te argumenteren waarom de bedragen niet voldoende zouden geweest zijn om in de basisbehoeften te voldoen.

Voor de goede orde motiveert de verzoekende partij zelf dat de bedragen die hij mocht ontvangen van zijn vader wel degelijk ertoe dienden om de verzoekende partij in zijn basisbehoeften te voorzien.

De verzoekende partij is van oordeel dat hij afdoende heeft aangetoond dat hij ten laste was van zijn vader. In het land van herkomst had de verzoekende partij géén tewerkstelling en aldus géén inkomsten. De verzoekende partij was geboren en getogen te Aklim. Aklim betreft een zeer kleine stad met zéér weinig handel of andere economische activiteiten. De uiterst schaarse tewerkstellingsmogelijkheden zorgden ervoor dat ook de verzoekende partij géén enkele tewerkstelling kon vinden. De verzoekende partij is ongeschoold en hanteert géén specialisatie.

Door het voorleggen van de stortingen door zijn vader (die op regelmatige basis gebeurden) toont de verzoekende partij voldoende voor dat hij een actieve ondersteuning verkrijgt door de referentiepersoon.

3.3. M.b.t. het ten laste zijn in België

Verweerster moest rekening gehouden het ten laste zijn op het moment dat de derdelander zich naar België begeeft om er zijn Belgische ouder te vervoegen of wanneer deze zich samen met de Belgische

ouder naar België begeeft om zich hier te vestigen en steunt zich op een foutieve motivering om dit niet te doen.

In casu meent verweerster dat door het gegeven dat de verzoekende partij kort na zijn aanvraag in België een tewerkstelling (als poetshulp!) heeft aanvaard en aldus zelf een inkomen gegenereerd heeft, hij niet langer als een persoon ten laste beschouwd kan worden.

Ten onrechte meent verweerster dat het de bedoeling is dat de verzoekende partij nog steeds ten laste zou zijn van de referentiepersoon in België.

Het 'ten laste zijn' dient in tegenstelling tot hetgeen verweerster voorhoudt, beoordeeld te worden op het ogenblik van het moment dat de verzoekende partij de referentiepersoon vervoegd en de aanvraag gezinshereniging heeft ingediend. (HvJ 9 januari 2007, Jia, C-I/05, HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12).

In casu betekent dit het moment dat verzoekende partij in België is toegekomen en de aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend.

Verweerster kan zich dan ook niet schaarsen achter haar argumentatie dat aangezien de verzoekende partij op heden in België wél werkt (en aldus naar mening van verweerster niet langer ten laste zou zijn van de referentiepersoon) hij in staat zou zijn om zelfstandig in zijn levensonderhoud te voorzien. De argumentatie van verweerster schendt integraal de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel als het proportionaliteitsbeginsel.

Voor zover als nodig motiveert de verzoekende partij bovendien dat hij al die maanden een tewerkstelling als poetshulp had. In het land van herkomst en meer bepaald in de regio waar de verzoekende partij woonachtig was (Aklim) was het helemaal niet mogelijk om dergelijke tewerkstelling te bekomen aangezien deze jobaanbiedingen zich helemaal niet voordoen in die gebieden.

Een tewerkstelling als poetshulp is typisch aan de Westerse samenleving, niet aan de landelijke samenlevingsvormen waar nog steeds traditioneel de vrouw de huishoudelijke taken op zich neemt.

3.4. M.b.t. het onvermogen in het land van herkomst

Tenslotte is verweerster van oordeel dat de verzoekende partij onvoldoende aantoonde dat hij effectief onvermogen blijkt te zijn in het land van herkomst.

Hij verwijst daarbij naar het geheel van de beschikbare gegevens zonder hierbij enige draagkracht in haar beslissing.

Die loutere verwijzing volstaat niet gezien de verzoekende partij een attest van onvermogen (attest geen eigendom) voorgelegd heeft bij de aanvraag. Indien verweerster meent dat hiermee geen rekening kan worden gehouden, dient zij uitdrukkelijk kenbaar te maken waarom er met het attest geen rekening mee gehouden moet worden.

Door louter naar het dossier te verwijzen zonder verder te motiveren, laat verweerster zowel de materiële als formele motiveringsplicht links liggen.

Vervolgens verduidelijkt de verzoekende partij dat uit de rechtspraak blijkt dat wanneer een referentiepersoon over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, die voor hem noodzakelijk is om te voorzien in de basisbehoeften, de feitelijke omstandigheden reeds van die aard zijn dat zij een reële situatie van afhankelijkheid kunnen aantonen. Een bewijs van onvermogen dient aldus als bijkomend te worden beschouwd. (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, punten 23, 26 en 27).

Verweerster kan aldus het gegeven dat de verzoekende partij zijn onvermogen niet zou aantonen, quod certe non, onmogelijk weerhouden teneinde de aanvraag van de verzoekende partij af te wijzen. De redenering van verweerster schendt rechtstreeks de Vreemdelingenwet, het proportionaliteitsbeginsel als het zorgvuldigheidsbeginsel.

Omwille van hogervermelde redenen kan de verzoekende partij zich niet met de beslissing verzoenen. Het middel is gegrond.

De beslissing van verweerster is derhalve nietig.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad merkt op dat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :
(...) de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”*

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- (...)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden. (...).”

De verzoekende partij stelt in haar enig middel vooreerst dat de bestreden beslissing zich volgens haar beperkt tot de voorwaarde over het onvoldoende onvermogen zijn in het land van herkomst. De overige voorwaarden in het kader van gezinshereniging met een Belg onder artikel 40bis en artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zijn dus volgens de verzoekende partij onbetwist voldaan. Dit argument mist echter feitelijke grondslag, want de verwerende partij motiveert in fine van de bestreden beslissing uitdrukkelijk dat zij de andere voorwaarden dan diegene die expliciet in de bestreden beslissing werden besproken, niet heeft onderzocht en dat de voorwaarden van de gezinshereniging weliswaar cumulatief zijn. Daarmee maakt zij duidelijk dat zij niet zomaar aanneemt dat de overige, niet in de bestreden beslissing besproken wettelijke voorwaarden, voldaan zouden zijn. De verwerende partij raadt de verzoekende partij verder ten stelligste af een nieuwe aanvraag in te dienen zonder dat aan de inhoudelijke bezwaren is verholpen.

De verzoekende partij stelt verder in haar enig middel dat de verwerende partij volgens haar zeer kort door de bocht gaat waar zij stelt dat de afhankelijkheidsrelatie in hoofde van de verzoekende partij onvoldoende zou zijn aangetoond. Zij stelt dat het ten laste zijn geen recht op levensonderhoud voorziet. Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet de verwerende partij volgens de verzoekende partij geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging. In de richtlijnen inzake worden volgens de verzoekende partij geen voorwaarden gesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid en het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet volgens haar enkel en alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid. Bij navraag of aan de afhankelijkheidsvoorwaarde is voldaan, moet volgens de verzoekende partij in eerste plaats worden beoordeeld of, gelet op de persoonlijke omstandigheden, de financiële middelen van de familieleden het mogelijk maken om op het bestaansminimum te leven in het land waar zij normaal gezien verblijven (HvJ CI/05, Jia, punt 96).

In casu stelt de verzoekende partij dat zij bij haar aanvraag de geldstortingen van haar vader doorheen de periode 2020-2021 heeft aangegeven. Volgens de verzoekende partij gaat de verwerende partij nergens dieper in op deze stukken. Zij argumenteert volgens de verzoekende partij niet waarom de bedragen niet zouden volstaan, waarom de hoeveelheid aan stortingen niet zouden voldoen, enz. De loutere verwijzing naar de overschrijvingen zonder inhoudelijk hierop in te gaan, schendt volgens de verzoekende partij de motiveringsplicht alsook de Vreemdelingenwet. Minstens moest de verwerende partij volgens de verzoekende partij nagaan of argumenteren waarom de bedragen niet voldoende zouden geweest zijn om in de basisbehoeften te voldoen.

De verzoekende partij voert verder aan dat zij in het land van herkomst géén tewerkstelling en aldus géén inkomsten had. De verzoekende partij stelt dat zij geboren en getogen was te Aklim. Aklim betreft een zeer kleine stad met zéér weinig handel of andere economische activiteiten. De uiterst schaarse tewerkstellingsmogelijkheden zorgden er volgens de verzoekende partij voor dat ook zij géén enkele tewerkstelling kon vinden. De verzoekende partij is ongeschoold en hanteert géén specialisatie.

De verwerende partij meent verder dat door het gegeven dat de verzoekende partij kort na haar aanvraag in België een tewerkstelling (als poetshulp) heeft aanvaard en aldus zelf een inkomen gegenereerd heeft, maakt dat zij niet langer als een persoon ten laste beschouwd kan worden. Volgens de verzoekende partij meent de verwerende partij ten onrechte dat het de bedoeling is dat de verzoekende partij nog steeds ten laste zou zijn van de referentiepersoon in België. Het 'ten laste zijn' dient in tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij voorhoudt, volgens de verzoekende partij beoordeeld te worden op het ogenblik van het moment dat zij de referentiepersoon vervoegde en de aanvraag gezinshereniging heeft ingediend (HvJ 9 januari 2007, Jia, C-I/05, HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12). Voor zover als nodig stelt de verzoekende partij bovendien dat zij al die maanden een tewerkstelling als poetshulp had. In het land van herkomst en meer bepaald in de regio waar de verzoekende partij woonachtig was (Aklim) was het helemaal niet mogelijk om dergelijke tewerkstelling te bekomen aangezien deze jobaanbiedingen zich helemaal niet voordoen in die gebieden.

Tenslotte is de verwerende partij volgens de verzoekende partij van oordeel dat zij onvoldoende aantoonst dat zij effectief onvermogen blijkt te zijn in het land van herkomst. De verwerende partij verwijst daarbij naar het geheel van de beschikbare gegevens zonder hierbij volgens de verzoekende partij enige draagkracht in haar beslissing. Die loutere verwijzing volstaat volgens de verzoekende partij niet gezien de verzoekende partij een attest van onvermogen (attest geen eigendom) voorgelegd heeft bij de aanvraag.

Voor wat betreft de invulling van de voorwaarde van het ten laste zijn, past het te verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege heeft meer bepaald gesteld dat er voor de bloedverwant in neerdalende lijn van een Belg geenszins een voorwaarde wordt toegevoegd aan de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet door te vereisen dat wordt aangetoond dat het familielid-derdelander reeds in diens land van nationaliteit of herkomst afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon (RvS 12 november 2013, nr. 225.447). De Raad verwijst tevens naar het arrest van de Raad van State van 28 november 2017 met nr. 239.984, waarin werd geoordeeld als volgt:

“De voorwaarde van het ten laste “zijn” in artikel 40ter iuncto 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet houdt in dat het om een bestaande toestand moet gaan. Vermits in het voornoemde artikel 40ter uitdrukkelijk sprake is van familieleden “die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen”, en het begeleiden van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen, heeft de eerste rechter op wettige wijze geoordeeld dat het gaat om een toestand die in het land van herkomst moet bestaan. Indien daaraan niet is voldaan, hoeven de nadere voorwaarden betreffende het ten laste zijn in België niet te worden onderzocht. De eerste rechter heeft dan ook zonder schending van de wet of toevoeging van een voorwaarde aan de wet geoordeeld dat verzoekers aanvraag met de aanvankelijk bestreden beslissing kon worden verworpen omdat verzoeker niet bewijst in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van zijn adoptieouder. Aan het voorgaande wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat verzoeker reeds in 2007 België was binnengekomen. Uit het bestreden arrest blijkt dat verzoeker na zijn binnenkomst eerst een asielaanvraag heeft ingediend die werd afgewezen en nadien twee aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en twee aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend die allen werden afgewezen, alvorens zich zes jaar na zijn binnenkomst in België te laten adopteren. Verzoeker kan zich niet vrijwaren van de voorwaarde van het ten laste zijn geweest in het land van herkomst door een band van afstamming door adoptie te vestigen op een ogenblik dat hij reeds jaren en bovendien illegaal in België verblijft. Uit niets blijkt dat de wetgever wat dat betreft een uitzondering heeft willen voorzien. De eerste rechter heeft derhalve artikel 40bis, § 2, 3° iuncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet foutief geïnterpreteerd wat de voorwaarde van het ten laste zijn in het land van herkomst betreft.”

In casu stelt de verzoekende partij dat zij bij haar aanvraag de geldstortingen van haar vader doorheen de periode 2020-2021 heeft aangegeven. Volgens de verzoekende partij gaat de verwerende partij nergens dieper in op deze stukken. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt echter het tegendeel. De verwerende partij is wel degelijk ingegaan op de door de verzoekende partij voorgelegde geldstortingen. Zij motiveert immers als volgt: *“Er worden enkel geldstortingen voorgelegd voor het jaar 2020 en 2021 en betreffen slechts 9 geldstortingen. Hieruit kan niet blijken dat betrokkene voor zijn*

aankomst in België financieel gesteund werd door de referentiepersoon om in zijn levensonderhoud te voorzien.” Uit deze motieven blijkt dus dat de verwerende partij 9 geldstortingen voor de periode 2020 en 2021 onvoldoende acht. De verzoekende partij maakt overigens in haar enig middel op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat de door haar voorgelegde geldstortingen wel degelijk voldoende zouden zijn. Aangezien de verzoekende partij haar aanvraag deed op 7 juli 2022 komt het de Raad ook niet kennelijk onredelijk voor dat de verwerende partij oordeelde dat zij 9 stortingen in de periode 2020-2021 onvoldoende acht. Voor de periode van begin 2022 tot 7 juli 2022 liggen immers geen stortingen meer voor. De verzoekende partij maakt het tegendeel alvast niet aannemelijk.

De Raad wijst er in dit verband op dat indien een derdelander in zijn land van herkomst in een verder verleden mogelijk wel ten laste was van de referentiepersoon, maar dit niet langer het geval is in de periode voorafgaand aan de komst naar België, zulks in het licht van hetgeen voorafgaat niet kan volstaan om aan te tonen dat men nog is te beschouwen als “ten laste” van de referentiepersoon.

De verzoekende partij voert verder aan dat zij in het land van herkomst géén tewerkstelling en aldus géén inkomsten had, maar zij beperkt zich in deze tot loutere beweringen, waarvan zij zelfs geen begin van bewijs bijbrengt. Zij maakt deze bewering dan ook op geen enkele concrete wijze aannemelijk.

Nu uit voorgaande bespreking reeds blijkt dat de verzoekende partij niet aangetoond heeft effectief ten laste te zijn geweest van de Belgische referentiepersoon in het land van herkomst, is het ook niet kennelijk onredelijk noch incorrect van de verwerende partij om te oordelen dat het attest van onvermogen niet kan overtuigen dat betrokkene effectief onvermogen was. Dit attest doet daarenboven geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij afhankelijk was van haar Belgische vader in het herkomstland om in haar basisbehoeften te voorzien, nu zij ter zake geen overtuigende stukken heeft voorgelegd.

Waar verzoekende partij nog kritiek uit op de volgende overweging in de bestreden beslissing: *“Ongeacht dat de bewijzen waaruit het ten laste zijn van betrokkene tegenover de referentiepersoon van in het land van herkomst zou moeten blijken, ontoereikend zijn, blijkt uit het dossier dat betrokkene zelf geruime tijd sedert juli 2022 tewerkgesteld is en dit tot op heden. Op zich is het uiteraard goed dat betrokkene de moeite doet/deed zich te integreren en te werken. Echter om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit hier het geval is. Betrokkene is klaarblijkelijk in staat om zelfstandig in België in zijn levensonderhoud te voorzien. Er is dus geen sprake van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon, zowel van in het land van herkomst als in België”* wijst de Raad erop dat deze kritiek gericht is tegen een overtollige motivering, hetgeen ook al blijkt uit het gebruik van de bewoording “Ongeacht dat” en de verzoekende partij met deze kritiek aldus geen afbreuk doet aan het determinerend motief dat zij niet heeft aangetoond reeds in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van de Belgische referentiepersoon.

Bovendien merkt de Raad op dat de verzoekende partij niet betwist dat zij op het ogenblik van het nemen van de beslissing zelf was tewerkgesteld. Voor zover bijgevolg toch zou moeten worden aangenomen dat de verzoekende partij aantoonde dat zij in het herkomstland ten laste was van haar Belgische vader, quod non, wijst de Raad erop dat dit geenszins volstaat. De verzoekende partij gaat ervan uit dat haar huidige tewerkstelling de vaststelling van een afgeleid verblijfsrecht niet in de weg mag staan, maar de Raad kan dit niet volgen.

De Raad van State stelde in een gelijkaardige zaak waarin het verblijfsrecht werd geweigerd aan een descendent die gezinshereniging vroeg in functie van een statische Belgische ouder, maar die zelf werk had op het ogenblik van de bestreden beslissing, in zijn arrest nr. 245.995 van 6 november 2019:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in het bestreden arrest derhalve op wettige wijze beoordeeld dat de verwerende partij zich voor de beoordeling van de vraag of eerste verzoekster voldeed aan de voorwaarden voor het recht op gezinshereniging ook moest plaatsen op het ogenblik dat zij de aanvankelijk bestreden beslissing nam en niet enkel op het ogenblik dat eerste verzoekster de aanvraag indiende. Het volstond dus niet dat eerste verzoekster op het ogenblik van het indienen van de aanvraag ten laste was van de Belgische referentiepersoon, dit diende ook het geval te zijn op het ogenblik dat de aanvankelijk bestreden beslissing werd genomen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de aangehaalde bepalingen niet geschonden door te oordelen dat aan de voorwaarde van het ten laste zijn ook moest voldaan zijn op het ogenblik dat de aanvankelijk bestreden beslissing werd genomen. [...] De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de aangehaalde

bepalingen niet geschonden door voor de interpretatie van het begrip “ten laste zijn” te aanvaarden dat de verwerende partij rekening hield met het feit dat verzoekster over eigen inkomsten beschikte en derhalve niet (meer) ten laste was van de Belgische referentiepersoon bij het nemen van de aanvankelijk bestreden beslissing.”

De Raad van State heeft dit standpunt nogmaals herhaald in zijn arrest nr. 253.373 van 28 maart 2022:

“Hieruit volgt dat bij de beoordeling van de vraag of eerste verzoekster voldeed aan de voorwaarde van het “ten laste zijn” voor het recht op gezinshereniging ook rekening moest worden gehouden met de situatie op het ogenblik dat de beslissing over de aanvraag van de verzoeksters werd genomen en niet enkel met de situatie op het ogenblik dat de aanvraag werd ingediend.

Het volstond dus niet dat eerste verzoekster op het ogenblik van het indienen van de aanvraag ten laste was van de Belgische referentiepersoon, dit diende ook het geval te zijn op het ogenblik dat de aanvankelijk bestreden beslissing werd genomen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de aangehaalde bepalingen niet geschonden door voor de interpretatie van het begrip “ten laste zijn” te aanvaarden dat de verwerende partij rekening hield met het feit dat verzoekster over (als dusdanig niet betwiste) eigen inkomsten in België beschikte en derhalve niet ten laste was van de Belgische referentiepersoon bij het nemen van de aanvankelijk bestreden beslissing.”

De Raad wijst er dienaangaande op dat de redactie van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° juncto artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet niet uitsluit dat de verzoekende partij moet aantonen – ook na haar komst naar België en gedurende de periode dat de in België ingediende aanvraag nog loopt – ten laste te zijn van de referentiepersoon. Er is in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet immers sprake van bloedverwanten in neerdalende lijn “die te hunnen laste zijn”, hetgeen niet uitsluit dat aan de situatie van het ten laste zijn ook actueel en in België moet zijn voldaan. Deze vaststelling dringt zich des te meer op aangezien artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet in zijn tweede lid duidelijk en uitvoerig gewag maakt van de verplichting voor de Belgische onderdaan om te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om de descendent (dit is de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bedoelde vreemdeling) te zijnen laste te nemen. Nergens kan worden gelezen dat deze verplichting om te beschikken over voldoende bestaansmiddelen enkel zou slaan op het ten laste nemen van de descendent in het land van oorsprong. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij in het kader van een aanvraag van een descendent van een statische Belgische onderdaan oordeelt dat de eigen tewerkstelling van de aanvrager aantoonde dat deze niet ten laste is van de Belgische onderdaan. De aanvraag moet dus worden beoordeeld op het ogenblik dat de weigeringsbeslissing wordt genomen en niet enkel aan de hand van de gegevens die door de verzoekende partij werden aangebracht bij het indienen van de aanvraag.

Bijkomend kan de Raad nog opmerken dat de verwijzing van de verzoekende partij naar de rechtspraak van het Hof van Justitie om haar standpunt te onderbouwen in deze zaak niet dienstig is. Zoals reeds gesteld heeft de verzoekende partij gezinshereniging aangevraagd in functie van haar Belgische vader, zodat er geen sprake is van een grensoverschrijdend aspect. Uit niets blijkt immers dat deze laatste zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie zou hebben uitgeoefend. Het betreft dus een zuiver interne situatie, waarop het Unierecht niet van toepassing is. Het is juist dat een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling aan de orde is, onder meer in gevallen waarin de feiten van het hoofdgeding weliswaar niet binnen de directe werkingssfeer van het Unierecht vallen, maar de bepalingen van dat recht van toepassing zijn op grond van de nationale wettelijke regeling waarin ten aanzien van situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht.

Zoals hiervoor is gebleken, is de door de verzoekende partij ingediende aanvraag, die heeft geleid tot de bestreden beslissing, gesteund op artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Het blijkt geenszins dat bij de wijziging van artikel 40 en volgende van de Vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd gekozen voor dezelfde aanpak voor gezinshereniging van een derdelander met een zogenaamde “statische” Belg als met een andere Unieburger. Integendeel, er is uitdrukkelijk voor gekozen dat die “Belgen op voet van gelijkheid [worden] geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen” en dat “de wet bijgevolg strenger zal worden toegepast ten aanzien van de Belgen dan ten aanzien van de burgers die de nationaliteit hebben van een lidstaat van de Europese Unie” (Parl.St. Kamer, nr. 53/0443-14, 150). Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht is de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie over de interpretatie van de voorwaarde van het “ten laste” zijn niet dienstig (RvS 6 november 2019, nr. 245.995).

De verzoekende partij betwist de overige motieven van de bestreden beslissing niet, en zij blijven dan ook overeind.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU